

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne bede fru Lilli Gyldenkilde om at lade være med at misforstå det, jeg sagde. Jeg mener faktisk, at vi er enige meget langt hen ad vejen om, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at få udvidet arbejdsmarkedet og kigge på, om vi kan finde nye arbejdsområder inden for det, man måske kunne kalde de lidt blødere områder.

Regeringen peger jo også i sit regeringsgrundlag helt præcist på, at vi er nødt til at finde mere fleksible vilkår inden for de nye arbejdsområder, og som fru Lilli Gyldenkilde var bange for at antyde, men alligevel gjorde, er det da klart, at det er en politisk opgave at få defineret, hvilke områder og hvilke vilkår der er tale om. Det tror jeg ikke der er nogen som helst tvivl om.

Men så vidt jeg kunne høre på fru Lilli Gyldenkildes sidste indlæg, drejer skillelinien sig i virkeligheden om utålmodighedsgraden eller tålmodighedsgraden. Det plejer jo at være SF, der er utålmodigt, men i denne situation er det faktisk regeringen, der er utålmodig. Som et led og en del af den arbejdsmarkedsreform, vi skal have gjort færdig her i foråret, vil vi gerne have fundet rammerne for en lovgivning, som kan åbne vejen for det nye arbejdsmarked, og vi arbejder jo også på højtryk for at finde modeller til en større grad af regionalisering, så man også lokalt eller regionalt kan få nogle frie midler til at fylde en sådan rammelovgivning ud.

Så jeg mener egentlig at kunne konkludere, at i modsætning til så mange andre gange drejer uenigheden sig om tålmodighedsgraden; vi synes, det er en hastesag, og vi kan se, at et forsøgsprojekt af en 3-årig varighed kan virke blokerende og bremsende. Jeg ved godt, at det ikke er det, der er hensigten med beslutningsforslagene, men sådan som vi definerer en forsøgspulje, vil der altid være behov for at spørge: Skal vi nu ikke vente, til vi har evalueret de her forsøg, før vi sætter spaden i jorden? Og det synes vi som sagt at vi skal gøre her i foråret, det gør vi jo også i vore egne haver f.eks.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu skal jeg jo ikke bestræbe mig på, at vi taler os fra hinanden, for jeg synes faktisk, at vi har talt os nærmere til hinanden i løbet af debatten i dag.

Om tålmodighedsgraden er stor eller lille hos den ene eller den anden, synes jeg vi skal lade ligge. Jeg er jo ikke i tvivl om, og det håber jeg heller ikke at ministeren og regeringen er, at vi er oprigtigt opsatte på, at der skal gøres mest muligt for at skaffe arbejdspladser, skabe nogle orlovsordninger, som er til at have med at gøre, og lave nogle forsøg, som er til at have med at gøre.

Men uenigheden fremkommer nok, fordi jeg havde forestillet mig, at disse forslag ikke alene kunne indgå i den videre behandling af det, regeringen sidder og arbejder med, men at der derudover kunne afsættes en pulje på 350 mio. kr., som vi skulle forsøge at finde et eller andet sted. Vi får jo ikke de forsøgsprojekter igennem, når arbejdsmarkedets parter sidder og blokerer for hinanden i Arbejdsmarkedsnævnet. Og det er lige præcis her, vandene skiller, vi kan lige så godt se i øjnene, at sådan er det.

Jeg er da ked af, at arbejdsministeren ikke vil have de penge, når vi nu så gerne vil skaffe dem, så hun kunne være den, der satte nogle forsøg i gang, som kunne evalueres på et senere tidspunkt. Sådan må det jo være med forsøg, de skal evalueres på et eller andet tidspunkt – som regel når forsøgsperioden er slut – så ministeren kunne påvise resultaterne over for arbejdsmarkedets parter og Arbejdsmarkedsnævnet, som jo ikke er noget af det mest fantasifulde, jeg har kendt. Jeg kan kun håbe, at de kan blive det, og jeg vil meget gerne også udtrykke ønske om, at de bliver det.

Men jeg mener stadig væk, at det er vigtigt at finde midler til nogle forsøgsprojekter, som vi jo har haft tidligere under Arbejdsministeriet. Det var bl.a. medvirkende til, at vi kunne lave 14 forsøg inden for kvindeuddannelserne og få nogle kvinder sat i gang, som ellers var, om jeg så må sige, ret tunge i det. Men de kom i gang, forsøgene blev evaluerede, og i dag ved vi, at der kom noget godt ud af det. Det ville blive noget i samme retning, hvis vi kunne finde nogle penge i fællesskab og overlade dem til ministeren. Det ville jeg godt være med til, og jeg håber stadig, at det vil lykkes; der er jo lang tid endnu, inden vi skal være færdige med finanslovforhandlingerne.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil nu godt sige, at jeg ikke nærer den samme bekymring for, at arbejdsmarkedets